

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/66/2018
Identifikačné číslo spisu: 7214204599
Dátum vydania rozhodnutia: 21.11.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Katarína Beniačová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7214204599.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. T., bývajúceho v Q., B. 9, zastúpeného JUDr. Milanom Kuzmom, advokátom v Košiciach, Floriánska 16, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o náhradu škody 47.437,39 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 37 C 31/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2017 sp. zn. 6 Co 322/2016 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júla 2016 č.k. 37 C 31/2014-126 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 771,43 eur titulom náhrady trov obhajoby, sumu 19 967,13 eur titulom ušlého zisku a sumu 5 000,- eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 21 738,56 eur od 22. decembra 2013 do zaplatenia. V prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci ide o objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením. Vzhľadom na námietku žalovanej zároveň dospel k záveru, že Generálna prokuratúra je oprávnená konať v mene Slovenskej republiky, nakoľko z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca požiadal o prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 21. mája 2013 Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, ktorá sa týmto stala orgánom konajúcim v mene štátu. Ohľadom prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie nezákonného rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). V danom prípade mal za preukázané, že uznesením Ministerstva

vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru Inšpekčnej služby zo dňa 19. augusta 2009, ČVS: SKIS-301/IS-4-V-2009 bolo proti žalobcovi začaté trestné stíhanie a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 6 T 116/2010 z 10. júla 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 To 92/2012 z 29. novembra 2012 bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Pri posudzovaní vzniku a výšky škody súd prvej inštancie uznal existenciu príčinnej súvislosti medzi vznikom trov právneho zastúpenia a nezákonným rozhodnutím. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na ušlý zisk sa súd prvej inštancie nestotožnil s postupom žalobcu pri stanovení jeho výšky, nakoľko podľa jeho názoru bolo pre výpočet výšky ušlého zisku nutné použiť postup upravený v ustanoveniach § 134 ods. 1 a 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov. Preto súd pri stanovení výšky ušlého zisku vychádzal z priemerného zárobku žalobcu v druhom kalendárnom štvrtroku roku 2009. Čo sa týka nároku na odchodné súd prvej inštancie dospel k záveru, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou v tomto rozsahu, pretože ak by voči žalobcovi nebolo začaté trestné stíhanie, žalobca by naďalej pracoval v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru, a keďže nemal záujem o uvoľnenie zo služobného pomeru, nemohol preto ani dôvodne očakávať zvýšenie svojho majetku o sumu odchodného. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo záveru, že aj keď nepochybne bolo zasiahnuté do osobnostnej sféry žalobcu, nie až v takom rozsahu, aby mu súd priznal nemajetkovú ujmu v uplatnenej výške. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. marca 2017 sp. zn. 6 Co 322/2016 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcich výrokoch potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že I. žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania o náhradu škody, II. žalobca má proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o náhradu nemajetkovej ujmy v plnom rozsahu; zároveň priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na súčasnom (kumulatívnom) splnení troch podmienok, a to existencii nezákonného rozhodnutia, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Konštatoval, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal z ustálenej judikatúry súdov v tejto otázke a odvolací súd nemal dôvod sa od tejto judikatúry v prejednávanej veci odchýliť. Oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, pretože iný výklad by odporoval zmyslu právnej úpravy o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. V prejednávanej veci bolo podľa názoru odvolacieho súdu bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby a aj keď orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie tak, že jeho výsledkom bolo uznesenie o vznesení obvinenia, ich podozrenie sa v trestnom konaní nepotvrdilo, čoho dôsledkom je existencia nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie ustálil, že orgánom oprávneným konať v prejednávanej veci pred súdom za štát je podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Zároveň sa však nestotožnil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom náhrady trov konania, nakoľko skonštatoval, že pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné rozhodnúť samostatne vo vzťahu ku konaniu o náhradu škody a samostatne ku konaniu o náhrade nemajetkovej ujmy O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Touto otázkou je, či štát v každom prípade zodpovedá za škodu, ktorá vznikla v trestnom konaní obvinenému (obžalovanému) tým, že trestné stíhanie nebolo ukončené právoplatným rozsudkom, ktorým bola uznaná jeho vina zo spáchania trestného činu, ale bol spod obžaloby oslobodený, resp. jeho trestné stíhanie bolo zastavené, t. j. bez ohľadu na to, či vznesenie obvinenia (ako titul náhrady škody) bolo v čase jeho vydania dôvodné a zákonné alebo v prípadoch, keď vznesenie obvinenia bolo dôvodné v súlade so všetkými zásadami

trestného konania a teda uznesenie o vznesení obvinenia bolo zákonné, štát za škodu v takomto prípade nezodpovedá, t. j. štát zodpovedá len za nezákonné rozhodnutie a nie za výsledok trestného konania. Dovolateľka poznamenala, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie posúdili naznačenú otázku v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 194/2010, v ktorom dovolací súd dospel k záveru, že „v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Na podstate týchto právnych záverov zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na výsledok trestného stíhania...“. Opačný názor bol vyslovený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 20/2009, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je právom absolútnym, pretože v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, t. j. náhrada škody sa neposkytuje automaticky každému, voči komu orgán verejnej moci porušil jeho ochranu priznanú právnym poriadkom, ale iba tomu, u koho sú splnené všetky predpoklady ustanovené v zákone č. 514/2003 Z.z. Rovnako tak najvyšší súd v rozhodnutí z 30. júla 2008 sp. zn. 3 Cdo 201/2007 dospel k záveru, podľa ktorého „niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, ktoré sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. V danom prípade dochádza k stretu dvoch záujmov - individuálneho záujmu fyzickej osoby do osobnosti ktorej sa zasahuje, s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. Teda nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej vznesené obvinenie z trestného činu. Na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskoršie došlo k oslobodeniu spod obžaloby.“ Podobný názor, že oslobodenie obžalovaného spod obžaloby nemá automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia prezentoval tiež Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 13. novembra 2013 č. k. II. ÚS 163/2013-50. Rovnako tak poukázala na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Lavrechov proti Českej republike (sťažnosť č. 57404/08), ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že zlučiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. Podľa názoru dovolateľky v danom prípade uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné len z dôvodu, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby. V danej trestnej veci boli dodržané zásady trestného konania, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný čin v rozpore s trestným zákonom a na podklade zistených skutočností bol dostatočne dôvodný záver, že tento čin bol spáchaný určitými osobami, pričom až na hlavnom pojednávaní došlo k podstatnej zmene dôkaznej situácie, kedy pre objasnenie skutkového stavu svedkovia zmenili svoje výpovede. V ďalšej časti dovolania dovolateľka namietala, že súdy nesprávne posúdili príčinnú súvislosť medzi vznesením obvinenia a škodou na zárobku žalobcu. Súdy nižších stupňov konštatovali existenciu kumulatívnej kauzality medzi uznesením o vznesení obvinenia a personálnym rozkazom, na základe ktorého bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky pre porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Keďže skutok, pre ktorý bol so žalobcom ukončený služobný pomer bol vymedzený rovnako, ako skutok, pre ktorý bolo voči nemu vedené trestné stíhanie súdy nižších stupňov ustálili, že pokiaľ by nedošlo k vzneseniu obvinenia proti žalobcovi, nedošlo by ani k vydaniu personálneho rozkazu. Takýto právny názor, je však podľa dovolateľky v rozpore s nie len ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 1 Sžo 113/2008, 1 Sžo 385/2009, 4 Sžo

10/2011), ale aj s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. mája 2015, č.k. IV ÚS 296/2014. Z týchto dôvodov dospela dovolateľka k záveru, že právna otázka, od ktorej záviselo rozhodnutie súdu v danej veci, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, a preto je v danom prípade dovolanie dôvodné s poukazom na nesprávne posúdenie veci. Žiadala preto tento rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhla, aby dovolací súd podľa ustanovenia § 444 ods. 1 C.s.p. odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajúce v nezvratnej strate vlastníctva v prípade realizácie exekúcie.

4. Žalobca navrhol dovolanie žalovanej zamietnuť ako nedôvodné. Uviedol, že použitie ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. predpokladá existenciu minimálne jedného rozsudku dovolacieho súdu, ktorý sa zaoberá totožnou právnou otázkou. Pokiaľ išlo o žalovanou uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 20/2009, toto sa týkalo úplne iných skutkových okolností. Podľa názoru žalobcu v danom prípade sa nejednalo ani len o vedenie trestného stíhania voči konkrétnej osobe, nakoľko nezákonné rozhodnutie bolo vydané v exekučnom, a nie trestnom konaní. Rozhodnutie 3 Cdo 201/2007 sa zase týka nároku, ktorý bol uplatnený podľa § 13 Občianskeho zákonníka ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej titulom zásahu do osobnostných práv účastníka, na rozdiel od dovolaní napadnutého rozhodnutia, v ktorom je posudzovaná právna otázka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. V súvislosti s námietkou žalovanej ohľadom príčinnej súvislosti medzi vznesením obvinenia a škodou na zárobku žalobca uviedol, že žalovanou uvedené rozsudky sa týkajú žalôb v správnom súdnictve a súdy sa v nich nevenovali existencii príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia a škodou, ktorá vznikla následným prepustením zo služobného pomeru.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaní napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 C.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu; dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky teda dovolanie vyvolalo po tomto dni. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol C.s.p. treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za

splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

11. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. V danom prípade dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania predovšetkým z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. Uvádza, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, zákona č. 514/2003 Z.z.), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Nevyhnutným predpokladom je, že ide o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, vyriešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Zároveň musí ísť o otázku, ktorú už riešil aj odvolací súd, v jeho rozhodnutiach je ale táto otázka riešená rozdielne. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Osobitne významným znakom otázky relevantnej v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je jej zásadný právny význam. Aj za účinnosti nových civilných predpisov je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre tú-ktorú prejednávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 132/2009, 2 Cdo 71/2010, 3 Cdo 51/2006, 4 Cdo 151/1998, 5 Cdo 1/2010, 7 Cdo 117/2011). Zásadný právny význam otázky, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., je daný zámerom prispieť k prekonaniu „existujúcej“ rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu.

14. V danom prípade žalovaná v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, ktorá môže byť právne významná z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. Zostalo preto posúdiť, či ide o otázku, ktorá je v zmysle tohto ustanovenia rozhodovaná rozdielne (t. j. riešená nejednotne).

15. Najvyšší súd pripomína, že z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. je relevantná len otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky znaky bližšie uvedené v bode 12. tohto rozhodnutia. Jedným z nich je pretrvávajúca rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov, t. j. existujúca nejednotnosť posudzovania danej otázky. Vyplýva to zreteľne priamo z § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., konkrétne z toho, že za relevantnú tu zákon označuje otázku, ktorá „je“ (teda nie „bola“) dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že dôležitá je v tomto

smere súčasná nejednotnosť rozhodovania dovolacieho súdu (teda nie minulé, už prekonaná a neexistujúca rozdielnosť rozhodovania).

16. K problematike rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu je potrebné uviesť, že právny poriadok Slovenskej republiky už v čase vydania rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré poukazuje dovolateľka, predvídal možnosť existencie rozdielných právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach, zároveň však upravoval procedúru, prostriedky a nástroje zabezpečujúce koherentnosť judikatúry (k tomu vid' napríklad ustanovenie § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus [ktorý je v súčasnosti doplnený inštitútom veľkého senátu (§ 48 ods. 1 C.s.p.)], spočíval najmä v zverejňovaní súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom, v prijímaní stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu. Bolo by bezpochyby v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy danej v § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. (zameranej aj na odstraňovanie nejednotnosti rozhodovania dovolacích senátov), pokiaľ by každá minulé aplikačná alebo interpretačná nejednotnosť, ktorá sa v rozhodovaní najvyššieho súdu vyskytla pred 30. júnom 2016, bola ale do tohto dňa úspešne prekonaná (napríklad publikovaním judikátu alebo stanoviska), aj po tomto dni zakladala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., t. j. bola naďalej považovaná za existujúcu (pretrvávajúcu) rozdielnosť rozhodovania dovolacích senátov. Účelom tohto ustanovenia bezpochyby nie je to, aby bola znovu v dovolacom konaní riešená otázka, ktorá už v čase posudzovania prípustnosti dovolania „nie je“ dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

17. Prvým z rozhodnutí dovolacieho súdu, na ktoré poukázala dovolateľka s cieľom preukázať rozdielnosť rozhodovania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p., je rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. marca 2011 sp. zn. 3 Cdo 194/2010. V predmetnej veci sa žalobkyňa domáhala náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá jej bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. V dovolacom konaní sa dovolací súd zaoberal len otázkou, na ktorú bola odvolacím súdom vyslovená prípustnosť dovolania, a to: „či pokiaľ za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. bolo vznesené proti žalobkyni obvinenie za prečin krádeže podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom prokurátor nepostúpil vec inému orgánu (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku), ani nezastavil trestné stíhanie (§ 215 Trestného poriadku), ale podal obžalobu podľa § 234 a nasl. Trestného poriadku, pričom obžalovaná bola spod tejto žaloby oslobodená, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola trestne stíhaná, má konať vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky". Uvedenú otázku dovolací súd vyriešil tak, že pri určení orgánu, ktorý koná v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Dovolací súd sa nezaoberal podstatou spôsobenej škody žalobkyni, jej vznikom a výškou. O nezákonnom rozhodnutí a príčinnou súvislosťou sa zmieňoval len v súvislosti s riešením otázky položenej odvolacím súdom. Dovolací súd okrem iného konštatoval, že „i keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (vid' bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 MCdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti z a škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného

stíhaní, ale na samotný výsledok trestného stíhaní."

18. V poradí druhé, dovolateľkou označené, je rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. mája 2011 sp. zn. 4 MCdo 20/2009. V predmetnej veci išlo o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. V danom prípade sa dovolací súd zaoberal pojmom nezákonnosti rozhodnutia. Poznamenal, že „aj napriek tomu, že pojem nezákonné rozhodnutie nie je v zákone definovaný, je však možné konštatovať, že pod nezákonným rozhodnutím sa dá rozumieť akékoľvek rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, alebo záväzkami Slovenskej republiky, vyplývajúcimi z platnej medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná a bolo z dôvodu nezákonnosti zrušené alebo zmenené príslušným orgánom." Dovolací súd v danom prípade uviedol, že právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo nezákonné rozhodnutie zrušené, vzniká poškodenému právo na náhradu škody, ktorá mu bola týmto rozhodnutím spôsobená, t. j. vzniká mu právo na plnenie.

19. Ako tretie označila dovolateľka rozhodnutie najvyššieho súdu z 30. júla 2008 sp. zn. 3 Cdo 201/2007. V predmetnej veci sa žalobca pôvodne domáhal jednak náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., jednak náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. V dovolacom konaní už boli riešené výhradne len otázky súvisiace so zásahom do osobnosti žalobcu. Sám žalobca totiž opakovane zdôrazňoval, že „zo žiadnych našich podaní nevyplýva, že si uplatňujeme nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. Ide o nárok, ktorý je uplatnený v zmysle ustanovení § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, teda nárok na ochranu osobnosti". Najvyšší súd konštatoval, že žalovaný (štát) nie je v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy pasívne legitimovaný, lebo v danom skutkovom rámci ho nemožno považovať za subjekt, ktorý zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Je pravdou, že vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy dovolací súd poznamenal, že i keby žaloba na ochranu osobnosti podaná podľa ustanovení Občianskeho zákonníka smerovala proti pasívne legitimovanému subjektu, nemohla byť úspešná, lebo „niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho aj podľa názoru dovolacieho súdu nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby (§ 11 Občianskeho zákonníka) sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhaní voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby".

20. Ako štvrté rozhodnutie označila dovolateľka nález ústavného súdu z 13. novembra 2013 č. II. ÚS 163/2013-50. Ústavný súd v ňom konštatoval, že „Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Legálnym prostriedkom obvineného z trestného činu, ako aj iných oprávnených osôb (§ 185 Trestného poriadku) ako rozptýliť zákonnosť dôvodov, na ktorých je obvinenie postavené, je podanie sťažnosti proti nemu."

21. Dovolací súd na margo upriamuje pozornosť na rozhodnutie najvyššieho súdu z 18. augusta 2010 sp. zn. 4 MCdo 15/2009. Toto rozhodnutie, ktoré sa týkalo náhrady škody podľa zákona č. 514/2003

Z.z., bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, právna veta ktorého znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným”.

22. I keby z rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktoré sú uvedené v bodoch 16. až 20. tohto uznesenia, vyplývala - dovolateľkou tvrdená - rozdielnosť rozhodovania najvyššieho súdu v otázke, ktorú nastolila v dovolaní, treba pre účely posúdenia prípustnosti jej dovolania konštatovať, že táto rozdielnosť rozhodovania bola už prekonaná postupmi a mechanizmami zodpovedajúcimi právnej úprave účinnnej do 30. júna 2016; t. j. v súčasnosti táto rozdielnosť neexistuje. V čase po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4 MCdo 15/2009 najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch. Dovolateľkou nastolená otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí napríklad v rozhodnutiach z 30. januára 2011 sp. zn. 4 Cdo 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 145/2011, z 19. júna 2013 sp. zn. 7 Cdo 87/2012 a z 19. februára 2014 sp. zn. 7 MCdo 27/2012. Tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich záverom ústavného súdu, ktorý v rozhodnutí zo 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania”, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca”.

23. Od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

24. Z týchto dôvodov najvyšší súd konštatuje, že v tejto časti dovolania nastolená právna otázka „nie je” v súčasnosti dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Nedôvodná je teda argumentácia žalovanej, ktorá tvrdí opak.

25. So zreteľom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je v tejto časti podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C.s.p. prípustné. Dovolací súd preto neprípustné dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p.

26. V ďalšej časti dovolania dovolateľka namietala, že sudy nesprávne posúdili príčinnú súvislosť medzi vznesením obvinenia a škodou na zárobku žalobcu. Dovolateľka síce celé dovolanie formálne odôvodňuje ustanovením § 421 ods. 1 písm. c/, avšak posudzujúc jej dovolanie aj podľa obsahu - čl. 11 C.s.p. a § 124 ods. 1 C.s.p. je zrejmé, že v súvislosti s uvedenou právnou otázkou namieta odklon od ustálenej judikatúry v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

27. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., by mal dovolateľ: a/

konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

28. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

29. V danom prípade žalovaná v dovolaní uviedla ako „ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť, rozhodnutia sp. zn. 1 Sžo 113/2008, 1 Sžo 385/2009, 4 Sžo 10/2011 bez bližšieho zdôvodnenia, a tiež nález ústavného súdu zo 6. mája 2015 sp. zn. IV. ÚS 296/2014. Bez ohľadu na absenciu argumentácie žalovanej, ktorá by objasňovala riešenie danej právnej otázky v uvedených rozhodnutiach, dovolací súd musí konštatovať, že označenie uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu a ústavného súdu nenapĺňa pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, aby ním dovolateľka naplnila predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“. Vzhľadom na to, že v rozhodnutiach uvedených žalovanou rozhodoval najvyšší súd ako súd odvolací v rámci správneho súdnictva a nie dovolací, a zároveň pod pojmom dovolací súd možno rozumieť len najvyšší súd a nie aj ústavný súd, nedošlo k naplneniu podmienok predpokladaných ustanovením § 421 ods. 1 ods. a/ C.s.p.

30. Z tohto dôvodu dovolací dôvod v tejto časti nebol žalovanou vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až 435 C.s.p. Absenciu takej náležitosti považuje C.s.p. za dôvod pre odmietnutie dovolania. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie žalovanej v tejto časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p., nakoľko nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

31. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.